

le Tilburgse tapperijen hadden die dag „enen goeie” en de knapen keerden dan ook met een stralend humeur terug in Hoogeloon, de beker, waar alles om begonnen was, van links naar rechts zwierend aan een touw achter een zwaaiende fiets.

De oprichting van de rijvereniging dateert, volgens de nu nog levende ruiters van het eerste uur, uit 1919. Vandaar dat de viering — met naar alle waarschijnlijkheid het bondsconcours van de Bond van Rijverenigingen van de NCB — het volgend jaar zal plaatshebben. De 71-jarige Arnout van de Huijgevoort, de jongste van de eerste generatie van Hoogeloonse ruiters, weet het nog precies. De oprichting had plaats vóór het huis van de dominee tijdens de kermis van 1919.

„Maar eigenlijk bestond ze al eerder, want toen ik in 1917 in dienst lag, kreeg ik een brief van een vriend, waarin hij mij schreef hoe het allemaal in zijn werk was gegaan. „Kaalkop” Hendriks, de veearts, had ze opgericht, maar daarna heeft de vereniging een tijdje geslapen, tot aan de dag vóór het huis van de dominee.”

Na 1919 hebben de Hoogeloonse ruiters, behalve in de laatste drie oorlogsjaren, nooit meer geslapen. Tot aan de huidige dag heeft de ruitervereniging nooit te klagen gehad over belangstelling. Nu telt de vereniging 25 ruiters en twee achttal-pony-ruitertjes, terwijl de bereiden drumband van de kring Eersel het vorig jaar pas van Hoogeloon naar Eersel verhuisde. „Er was geen geld genoeg om hem voor Hoogeloon te behouden”, constateert het bestuurslid de heer Van der Heijden van Hoogeloon teleurgesteld. En met dit als aanloop vertelt hij méér over de financiële moeilijkheden, waarmee de vereniging te kampen heeft.

„Kijk mijnheer, overal, in Eersel, Berkel Enschoot, de Beerzen en Moergestel, krijgen ze maneges. De ruiterverenigingen daar kunnen altijd oefenen bij goed en bij slecht weer en dat is te merken op de concouren. Zij zijn beter getraind en halen daarom ook betere prijzen. Wij hebben hier geen manege, omdat we er het geld niet voor hebben. Maar toch moet ze er komen, willen we zoals vanouds goed voor de dag kunnen komen op de concouren. De vraag is echter, hoe krijgen we

en was ongeveer 30 jaar secretaris van de rijvereniging St. Pancratius. Bij welke gelegenheid en in welk jaar de foto gemaakt werd is niet meer bekend.

f 20.000,— bij elkaar, want dat moet een manege minstens kosten.”

Er worden in de gemeente Hoogeloon al druk plannen gemaakt. De vorige week is de eerste vergadering geweest samen met de rijvereniging van Hapert en enkele particuliere ridders. Het is zaak om te komen tot een stichting, die zal trachten de bouw van een manege op een centrale plaats in de gemeente te realiseren. Hiervoor is uiteraard samenwerking vereist met de rijvereniging in Hapert en er zal nog gepraat moeten worden over de plaats waar ze zal komen te staan.

De heer Van der Heijden: „Die manege willen we nu eens in Hoogeloon houden, maar ze zó neerleggen, dat ze gemakkelijk vanuit Hapert te bereiken is. De meeste ruiters van de rijvereniging van Hoogeloon wonen namelijk achter de kom van het dorp in de richting Knegsel en als die naar Hapert moeten dan moeten ze veel te ver. Daarom hadden we gedacht ze tussen Hapert en Hoogeloon aan de Hoogeloonse kant neer te leggen. Daar kan men in Hapert toch weinig bezwaar tegen hebben.”

Nee, over de plaats zullen we het wel eens worden, dat is de moeilijkheid niet; de moeilijkheid is het geld, die 20 mille. Ik heb eens een wethouder gepolst, wat er van de kant van de gemeente verwacht kan worden, maar die trok een nogal bedenkelijk gezicht. We moesten maar eens zien zélf eerst f 10.000,— bij elkaar te krijgen, maar dat is onmogelijk. Dat kunnen wij zelf niet opbrengen. Ze hebben daar in Hapert een sportterrein neergelegd, waar de gemeente heel wat meer dan 20 mille heeft ingestopt, zo zei ik tegen de wethouder. Maar die antwoordde, dat daar heel wat meer mensen plezier van hadden dan van een manege. Goed, dat geef ik toe, maar je moet de ruitersport hier in de gemeente niet onderschatten. Daarbij komt, dat we nooit bij de gemeente aangeklopt hebben voor subsidie. Moeten ze ons dan nu bij de bouw van deze voor de prestaties zo noodzakelijke manege in de steek laten? Oh, ik weet, dat zullen ze ook wel niet doen, maar als wij éerst f 10.000,— moeten op tafel leggen, dan krijgen we de manege nooit.”

Tot zover het relaas van de heer Van der Heijden. Het volgend jaar bestaat de rijvereniging in Hoogeloon 50 jaar. Ze is een van de oudste rijverenigingen in Noord-Brabant. „We bestonden ongeveer tien jaar eerder dan de bond zelf bestond. Door de jaren heen hebben we heel wat kampioensbekers naar Hoogeloon gehaald en dat zou nu niet meer kunnen, omdat we geen manege kunnen bouwen”, mijmert de commandant de heer Van Rooy en schudt daarbij niet begrijpend zijn hoofd.

Maar even later heeft hij zijn opgewektheid weer terug. De 71-jarige Arnout vertelt namelijk met veel verve een verhaal uit de begintijd, over de tijd dat mensen die paard reden „voor het paard onder de man” personele belasting moesten betalen en hij met Willeke Wouters en Gerrit „dieën dienstklopper van een commies uit Eersel” op zijn nummer zette. „Hij wilde ons een verbaal maken, omdat hij ons had zien rijden, maar burgemeester Panke uit Eersel nam hem eens even onder handen en hij kwam bijna huilend bij me met een pakje sigaretten om het weer goed te maken.”